

Вперше побувавши на богослужінні у церкві «Антіохія», що у смт. Білогір'я, я одразу помітила цю сестру. Мою увагу привернули ні її зовнішній вигляд, ані поведінка. Було неможливо не помітити її бездонних очей, які горіли радістю, любов'ю, життям, і найголовніше – спрагою до Слова Божого. Коли бачиш людей у церкві, які горять для Христа, у яких не згас Дух Святий, хочеться з ще відкритішим серцем славити Господа, молитися Йому. Та ще більше відчуваєш Божу присутність.

Я подумала: «Ця сестра напевно новонавернена – вона нещодавно пізнала Бога, в ній сяє перша любов». І в цю мить, зітхнувши, я позаздрила їй спразі до Господа, бадьорості під час богослужіння. Після служіння ми познайомились. Надія Ульянівна Спірідонова розповіла своє свідчення. Я й уявити не могла, через що довелося пройти цій сестрі... У бідолашної жінки 10 років тому так боліла та пекла душа, що вона не хотіла жити, навіть думала про те, щоб закінчити життя самогубством...

Колись жила як усі, не відрізнялася від багатьох інших людей. Вважала себе не кращою за всіх, але й не найгіршою, грішила, як звичайна людина. Надія ніколи не замислювалася про вічне життя, тому що змалку ніхто їй не розповідав про існування Бога. Вона вважала, що нічийї допомоги не потребує, була впевнена, що в усьому сама собі дасть раду. Але тепер сестра розуміє: усі сили, терпіння, добре ставлення до людей давав їй Господь. Хоча часто життя було нелегким через сварки, що траплялися вдома між жінкою та питушим чоловіком, Надія Ульянівна поводити себе стримано і ніколи не показувала своїх переживань та смутку на людях.

Колега декілька разів запрошувала Надію Ульянівну на служіння до євангельської церкви. Та дякувала за запрошення, але не йшла, пояснюючи, що у неї немає на це часу. Однак потім захворів її 25-річний син, потрапивши у наркотичну залежність. Вона дуже хвилювалась, адже син страждав, а ніяке лікування йому не допомагало. Одного разу невістка сказала, що десь є у нашому місті люди в хаті, які лікують вірою й молитвою. Того ж вечора вони приїхали в дім до Андрія Петрова, пастора Білогірської церкви євангельських християн-баптистів «Антіохія». Андрій вислухав розповідь жінки про її проблему і сказав про місце, де виліковують вірою й молитвою – реабілітаційний центр в Острозі. Надія Ульянівна відчула Божу любов, перебуваючи в домі пастора та розмовляючи з його сім'єю. Зовсім незнайомі раніше люди глибоко поспівчували горю

жінки. Вона вдячна, що віруючі витратили час, щоб вислухати її, а потім двічі їздили з нею до центру.

Дуже було важко, але в той час стало легше на душі. І Надія Ульянівна потроху відвідувала Дім молитви. Однак знайомі почали крутити пальцем біля скроні й, обурюючись, запитували: «Ти що, з глузду з'їхала? Куди ти пішла? Ти така розумна жінка була». Вона ж відповідала: «Мене Бог туди покликав». Тоді стала рідше відвідувати церкву, думала: «Буду читати Біблію вдома: якщо побачу, що не гріх – буду ходити, а як побачу, що гріх – не буду». Багато читала Слово Боже, день і ніч. Бог вклав особливу радість в її серце. Згодом сестра зрозуміла, що це ніякий не гріх, а все, що пишеться в Біблії, проповідують в цій церкві. Вона знову почала відвідувати служіння. Бог одразу зцілив її змучену душу, яка протягом довгого часу пекла. «Коли я на вернула до Бога, в ту ж мить Він зцілив мою душу й на те місце подарував радість». Була печаль, не хотілося жити, але Господь огорнув її Своєю любов'ю і повернув бажання до життя.

Сестра Надія говорить, що пастор Андрій постійно провідував її сина, говорив з ним про Ісуса Христа. Вона радіє, що син встиг почути про Бога та Його любов. Коли він хворів, мати постійно благала Бога, молилася: «Боже, спаси мені сина! Боже, спаси мені сина!». Хоча земне життя закінчувалось, Господь допоміг врятувати його душу, відповів на її молитву. Син Володя покався, попросив прощення за свої гріхи, усвідомив, що грішний. Невдовзі він помер... Мати Володі вірить, що зустрінеться зі своїм синочком на небесах. Так її Бог підкріплює та допомагає в житті.

Онук Надії Ульянівни важко переживає втрату молодого батька. Минуло вже 10 років, та душа хлопця не має спокою. Сестра Надія просить віруючих підтримати її в молитві, щоб онук скоріше покався перед Господом, тому що душа його страждає.

І ось уже 10 років Надія Ульянівна з Богом. Спочатку навіть не знала, як віддячити Йому. Господь подарував їй радість та спокій, зміст життя та нові цінності. Думки про служіння Богові довго не залишали її. Одного разу вона пішла в церкву на розбір Слова Божого, де почула псалом: «Принось Богові в жертву подяку... і до Мене поклич в день неволі, - Я тебе порятую, ти ж прославиш Мене» (Пс. 49:14-15). І через ці слова сестра нарешті зрозуміла: віддячити Богові за подарунок спасіння вона може, розповідаючи людям своє свідчення, прославляючи Його. Де тільки їде, йде – усім розповідає про те, як Бог змінив її життя, що раніше її душа не хотіла жити, що так тривало 5 місяців, не перестаючи день і ніч. А тепер Господь звільнив її від печалі, подарував спокій, мир. «З Богом набагато легше жити. Я так радію, коли молоді наворачтаються до Господа й ще з дитинства, з юності своєї можуть славити Його!».

Галина Королевська